

Existuje jedno slovo, které je vlastně souhrnem všech ostatních slov. Tím slovem je LÁSKA, láska k Bohu a bližnímu. Každé Jeho slovo, i když je vyjádřeno různými lidskými termíny, je Božím slovem. Protože Bůh je Láska, tak i každé slovo je láska. Láska není pouhým citem. Láska se musí projevat konkrétním činem v životě, ve službě bratřím, především k těm, s nimiž jsme v běžném kontaktu. Je třeba začít od malých věcí, od těch nejpodřadnějších služeb všedního dne. A právě skrze takovou lásku do nás proniká Ježíšovo světlo, jak to on sám přislíbil: „Kdo mě miluje (...) dám se mu poznat.“ Láska je pramenem světla. Když milujeme, více poznáváme Boha, který je láska. To pak vede k ještě větší lásce a hlubšímu vztahu k našim bližním. Toto světlo, toto láskyplné poznání Boha je pečetí a stvrzením skutečné lásky. Můžeme to zakoušet mnoha různými způsoby. V každém z nás totiž toto světlo získává jinou barvu, jiný odstín. Má však společné znaky: dává nám *světlo*, abychom poznali Boží vůli, přináší nám *pokoj a vyrovnanost a stále nové chápání Božího slova*. Je tak hřejivým světlem, které nás povzbuzuje, abychom kráčeli životem stále jistějším a rozhodnějším krokem. Když nás na naší životní pouti zneklidní stíny, když nás doslova zablokuje temnota, tato slova života z evangelia (Jan 14,21) nám připomenou, že světlo na cestu se rozsvěcí láskou - a postačí docela malý konkrétní skutek lásky (úsměv, modlitba, hřejivé slovo), který zažehne světélko, jež nám umožní pokračovat v naší cestě. Aby se v nás opět zapálila víra a naděje, stačí znovu milovat pravou láskou, která dává, aniž by cokoli očekávala. Láska je středem křesťanského života. Jestliže se ale nerozvíjí, odrazí se to na celém životě křesťana, který ochabne a nakonec může i zaniknout. Nestačí, že jsme dostali světlo pro pochopení přikázání lásky k bližnímu a ani že jsme na počátku vlastní evangelijní konverze zakusili její podněty a vzlety. Je potřeba totiž nechat lásku růst tím, že ji budeme stále udržovat živou, aktivní a činorodou. A to se stane, jestliže dokážeme se stále větší pohotovostí a velkodušností využívat různé příležitosti, které nám každý den život nabízí. Láska je jako oheň. Důležité je, aby byla zapálena a stále hořela. Aby taková byla, je zapotřebí oheň živit a stále něco spalovat. Především musíme spalovat vlastní egoistické JÁ. A to děláme, jestliže milujeme a jsme zcela zaměřeni k druhému: Buď k Bohu tím, že plníme Jeho vůli, anebo k bližnímu tím, že mu zcela konkrétně nějak pomáháme. Zapálený oheň, i když je malý, ale udržovaný, může způsobit veliký požár - *požár lásky, pokoje a univerzálního bratrství*, které Ježíš přinesl na zem. Mohli bychom si ji představit jako slunce, jehož paprsky znázorňují Boží vůli pro každého z nás. Každý kráčí po jednom paprsku, který se liší od paprsku jiného člověka, i když je to paprsek stejného slunce, tedy Boží vůle. Všichni tak konáme jednu jedinou vůli, Boží vůli - ale ta je pro každého odlišná. Čím více se paprsky blíží ke slunci, tím více se přibližují k sobě navzájem.

Podobně je to i s námi: čím více se stále dokonalejším plněním božské vůle blížíme k Bohu, tím více se blížíme sobě navzájem, až budeme všichni jedno. Místo, abychom šli k lidem, kteří jsou nám sympatičtí, a měli rádi pouze je, můžeme přicházet ke každému, jehož Boží vůle postavila vedle nás. Místo, abychom dávali přednost tomu, co se nám více zamlouvá, jdeme vstříc tomu, co nám radí upřednostnit Boží vůle. Stačí se pohroužit do okamžiku, který právě probíhá a plnit v něm Boží vůli. Uplynulý okamžik už není, budoucí nám ještě nepatří. Boha můžeme milovat jen v přítomnosti, která je nám daná a to svým rozhodným, bezvýhradným a činorodým ANO jeho vůli.

Podle svatého Pavla by křesťanská společenství měla mít svěžest a vroucnost skutečné a opravdové rodiny. Chápeme tedy apoštolův úmysl varovat rodiny i společenství před nebezpečími, která je nejčastěji ohrožují. Jsou to: individualismus, povrchnost a polovičitost. Svatý Pavel chce však předejít ještě jednomu vážnému nebezpečí, které je s tím prvním úzce spojené: nebezpečí usadit se v životě, který je spořádaný a pokojný, ale uzavřený sám do sebe. Chce naopak otevřená společenství, protože lásce je vlastní milovat bratry ve víře a současně být citliví k problémům a potřebám kohokoliv, jít vstříc všem. Lásce je vlastní, že dokáže

přijmout kteréhokoliv člověka, budovat mosty, všimnout si všeho pozitivního a sjednotit své vlastní touhy a úsilí po dobru se všemi, kteří projevují taky dobrou vůli. Toto slovo od nás vyžaduje obrovskou lásku, lásku, která dokáže překonat polovičatost i nejrůznější překážky pramenící z našeho nenápadného sobectví. Stačí jen pomyslet na určité aspekty lásky (toleranci, pochopení, vzájemné přijímání, trpělivost, ochotu sloužit, milosrdenství se skutečnými nebo domnělými chybami našeho bližního, sdílení majetku atd.), abychom objevili mnoho příležitostí k lásce. Je zřejmé, že bude-li v našem společenství ovzduší vzájemné lásky, bude její teplo nepochybně přecházet na všechny ostatní. I ti, kteří křesťanský život ještě neznají, jím budou přitahováni a s lehkostí, zcela nenápadně, se do něj zapojí natolik, že budou vnímat najednou svou příslušnost k této rodině či společenství.

Ježíš nám daroval Ducha Svatého. Ale jakým způsobem Duch Svatý působí? Tím, že v nás šíří lásku. Tu lásku, která má - jak on si přeje - stále hořet v našem srdci! A jaká je tato láska? Není totiž pozemská, omezená: je to láska evangelní. Je to láska univerzální, podobně jako láska nebeského Otce, který sesílá déšť a nechává vycházet slunce pro všechny, pro dobré i zlé, včetně nepřátel. Taková láska neočekává nic od druhých, ale vždy se chápe iniciativy, miluje jako první. Je to láska, která se sjednocuje s každým člověkem, trpí s ním, raduje se s ním, sdílí jeho starosti a naděje. A pokud je zapotřebí, dělá to konkrétně, skutky. Nejde tedy o lásku pouze sentimentální, projevující se jen slovy. Díky této lásce milujeme Krista v bratru a sestře a máme na paměti ono "*pro mne jste to udělali.*" Tato láska směřuje ke vzájemnosti, k uskutečnění vzájemné lásky s druhými. Tím se tato láska stává viditelným, konkrétním výrazem našeho života podle evangelia, zdůrazňuje a dává váhu slovu, které pak můžeme a máme nabídnout, abychom evangelizovali.

To, jak i my dnes můžeme zakoušet nepochopení a špatné zacházení, má mnoho podob. Od netaktnosti a nezdvořilosti, přes zlomyslné posuzování, projevy nevděčnosti, urážky, až po skutečné, opravdové nespravedlnosti. Přesto ale musíme i v těchto všech situacích svědčit o lásce, kterou Ježíš přinesl na tento svět pro všechny, tedy i pro ty, kdo se k nám chovají špatně. Láska tedy chce, abychom i tehdy, když oprávněně hájíme spravedlnost a pravdu, nikdy nezapomínali, že první povinností nás křesťanů je druhého milovat. To znamená zaujmout vůči němu nový postoj, tedy postoj pochopení, přijetí a milosrdenství, jaký zaujímal Ježíš k nám. Ani při obhajování svých postojů tak nikdy nezpřetrháme vztah, nikdy nepodlehne pokušení ke hněvu nebo dokonce k pomstě. Důležité je, abychom nepodléhali instinktivním reakcím, které se v takových situacích mohou ozvat. Sám Ježíš nás vyzývá, abychom odpovídali láskou, abychom i v těchto potížích viděli pro sebe milost, příležitost, kterou Bůh dopustil, abychom podali důkaz pravého křesťanského ducha. Tímto způsobem - kromě jiného - budu moci přivést ke Kristu s láskou i toho, kdo je vůbec nechápe. Když si budeme takto počínat a jednat jako nástroj Ježíšovy lásky, budeme i my schopni takto přivést našeho bližního k Bohu. Žádá-li nás Ježíš, abychom milovali i toho, kdo nás nechápe, a dokonce s námi zachází špatně, není to proto, že by nás chtěl učinit necitlivými k nespravedlnostem. Naopak! Je to proto, že nás chce naučit budovat opravdovou spravedlivou společnost. Toho můžeme dosáhnout, budeme-li šířit ducha pravé lásky tím, že začneme milovat jako první. My křesťané víme, jak velkou cenu má bolest. Jednejme tak se všemi a nerozlišujme mezi člověkem sympatickým a nesympatickým, mladým a starým, přítelem a nepřítelem, příslušníkem stejného národa a cizincem, hezkým a ošklivým... Evangelium má na mysli všechny lidi... Možná že se někdy zpomalíme, budeme ztrácet odvalu, budeme čelit pokušení všeho nechat a vrátit se k dřívějšímu způsobu života, který žijí ostatní, a plavat s nimi po proudu. ALE NE!! ODVAHU TO CHCE!! BŮH NÁM DÁ MILOST A SÍLU!! A ZAČÍNEJME VŽDY ZNOVU!! Vytrváme-li, uvidíme, jak se pomalu svět okolo nás mění! Pochopíme, že evangelium přináší ten nejvíce oslňující život, zapaluje ve

světě světlo, dává smysl naší existenci a je principem řešení všech problémů světa. Nepocítíme klidu, dokud svou mimořádnou zkušenost nesdělíme druhým: svým přátelům, kteří nás mohou pochopit i následovat, příbuzným, nebo komukoli, kdo je schopen to pochopit a třeba i následovat. Znovu se zrodí naděje. Jeho vůle (Boží vůle) znamená žít, děkovat mu s radostí za dary života. Někdy ale rozhodně není taková, jak ji vnímáme: skutečnost, před kterou musíme rezignovat, zejména když se setkáme s bolestí: není to ani jednotvárný sled událostí probíhajících v našem životě. Boží vůle je jeho hlas, který k nám neustále hovoří a zve nás. Je to způsob, jímž nám Bůh vyjadřuje svou lásku, aby nám daroval plnost života.

DOBROTA – chtít dobro druhého. Znamená to, s druhým se sjednocovat, přistupovat k němu zcela prázdní ze sebe sama, osvobození od svých představ, zájmů, mnoha předsudků, které nám zamlžují pohled, abychom mohli na sebe vzít jeho břemena, jeho potřeby i dokonce jeho utrpení a naopak sdílet s ním jeho radosti. Máme-li však skutečně pochopit, co druzí potřebují, je třeba vstoupit do jejich srdce a porozumět jejich mentalitě, kultuře, tradici a určitým způsobem si to všechno osvojit. Znamená to vidět všechno cenné, co Bůh vložil do srdce každého člověka.

MILOSRDENSTVÍ – přijmout druhého takového, jaký je, ne jakého bychom ho chtěli mít. Ne, je třeba rozšířit své srdce, aby bylo schopné přijímat všechny v jejich odlišnosti – i s jejich omezeními a nedostatky.

ODPUŠTĚNÍ – vidět druhého stále nově. I v tom nejkrásnějším a nejpokojnějším soužití v rodině, ve škole, v práci občas nechybí chvíle rozepří, neshod, střetů. Přestaneme spolu mluvit, raději se vyhneme setkání s druhým, nemluvě o situaci, kdy se v našem srdci zakoření skutečná nenávisť vůči těm, kdo mají jiný názor. Vyžaduje to opravdu veliké úsilí snažit se každý den vidět bratra nebo sestru jako úplně nové lidi a dokázat to všechno překrýt láskou, ve svém srdci úplně odpustit, abychom se podobali Bohu, který odpouští a zapomíná. Opravdový pokoj a jednota pak nastanou, když dobrotu, milosrdenství a odpuštění budou žít nejen jednotlivci, ale všichni společně, ve vzájemných vztazích. Tak, jako v kamínkách je třeba čas od času prohrábnout žhavé uhlíky, aby je nezakryl popel, tak je nutné občas oživit vztahy se všemi, aby nebyly překryty popelem lhostejnosti, nezájmu či egoismu. Takový postoj se musí projevit skutky a konkrétním jednáním. Láska se totiž projevuje skutky!!

MILUJME TEDY ÚSMĚV, KTERÝ MÁME DAROVAT, MILUJME PRÁCI, KTEROU MÁME ODVÉST, JÍDLO, KTERÉ MÁME PŘIPRAVIT, AKCI, KTEROU MÁME USPOŘÁDAT, MILUJME ČLOVĚKA, KTERÝ TRPÍ VEDLE NÁS. ANI ZKOUŠKA, ANI BOLEST NÁM NEMUSÍ NAHÁNĚT STRACH, POKUD V NÍ SPOLU S JEŽÍŠEM DOKÁŽEME ROZPOZNAT BOŽÍ VŮLI NEBOLI PROJEV BOŽÍ LÁSKY KE KAŽDÉMU Z NÁS.

"Pane dej, abych se ničeho nebál, protože všechno, co se stane, není nic jiného, než tvoje vůle!
Pane dej, abych po ničem netoužil, protože nic není více hodno touhy, než tvoje vůle. Pane dej, ať se ničím nepolekám, protože ve všem je tvá vůle. Dej, ať se ničím nechlubím, protože všechno je tvá vůle."

„Co tedy chcete, aby lidé dělali vám, to všechno i vy dělejte jim.“